

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ROBERT FRANCHEVILLE

Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΜΟΥ ΣΤΗΝ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ

ΕΥΠΝΗΣΑ κατά τις 10 το πρωί.
Τό κεφάλι μου κουδούνιζε απ' τή ζάλη, πού μούφερεν μιά δλοδομαδική καταναγκαστική ξεροφαγία. Τό στομάχι μου, άδειο σάν κρανίο καθηγητού τής Σορδόνης, εφάσθητο όμως σάν καρδούλα ρωμαντικής γεροντοκόρης, γουργούριζε δυνατά. Μά έποεπε όμως νά βρεθώ στό πόδι, ένγκαταλείποντας προσωρινά τή χρήση τού ύπνου, ως καταπραυντικού ελιξιρίου έναντιόν τής πένιας. Έπρεπε, ως τό μεσημέρι, νά στείλω τή συνέχεια τού μυθιστορηματος «Οι κώδωνες τού Άγιου Σουλπικιανού», στέν άρχισυντάκτη τού φύλλου, στό όποιο εργαζόμουν.

—Κατάρα!... μεμυρομύρια άνοιγοντας τó παράθυρο τής παύσηλης σοφίτας μου, κι' αντικρύζοντας κάτω τις στέγες τών σπιτιών. Εφευρέσεις και κόντρα εφευρέσεις γίνονται κάθε μέρα... Καί για βερνίκια τών νυχτιών, και για «κρέμες» για τó δέρμα τού προσώπου, κá... κá... κá... Μά πώς μετατρέπονται τó κεραμίδι σε παξιμάδι μουσκεμένα κανέναν τεκεκός δέν θασάνισε ως τώρα τó υακαλό του για νά τθέρη!...

Κάθισα άνορεχτα τó τραπεζάκι μου, κι' άρχισα νά γράφω τή συνέχεια τού μυθιστορημάτος τού:
«...Ένωμεταξή ύμωσ, και ένώ ό Ιπότης ντέ Βάντο - Πιλάν έξέλιον λαμύραγος κολοσσίων κίτρινων πανθήριζόντων έκλεκτού άνθου, νέον γουαίδιον ηητόν λαρτέθη εις τήν ήδη πεληρωμένην έν περδιών και φουανών τράζαζα, ήτις έστέφαιεν έπίσης και ύπό τó βάρος έριφιού εά λά σως - πιάντ, και...».

Αναποδογύρισα ξέαλλος τó τραπεζάκι μου, έστειλα στόν τοίχο τής σοφίτας μου τó μελανοδοχετό και τήν πέννα μου, και βλαστήησα μονιωδώς:

—Όστ, πού νά κοσών τά γένεια τού διαβόλου!... «Όλα με έδουλεύονται σήμερα... Ός κι' ή συνέχεια τού μυθιστορημάτος άκόμη, κι' αυτή με τήν πέννα μου κοροϊδεύει!... Φτου!...»

Πασπάτησα τήν καπνοσακκούλα μου, μά όπως ήμουν σίγουρος έκ τών προτέρων, τή βρήκα άδεια σάν τó κοσάιο κλπ., κλπ. Σεθώμανα λοιπόν τά δύο «γότες» πού άντικρασα στό τασακί τών ταιγάρων, μά καπνισμένες κι' έκείνες τó «νύν και άει» από χιές τά μεσάνυχτα, άποτελούντο τώρα, μονάχα άπο μια κίτρινημένη λουριδίτσα ταιγαροχάρτου, κι' από λίγη μαυρισμένη στάχτη πρήην μυρωδάτου χρυσόάνθου καπνού.

—Βρέ τί κάθωμαι και ψάχνω άδικα, δωμέσα!... Ξεφώνισα σέ μια στιγμή, χτυπώντας τó μέτωπό μου. Πιό εύκολα θά βρώ χαργαρίες στο όρος Άραράτ, παρά καπνό ή ξεροκόμματα στή ρημαδική μου τράγλη... Δέν πάω στού φίλου μου τού Ραφαήλ!...

Αδάγκασα τήν άδεια πίπα μου, φόρεσα τó σακκάκι μου, και σέ λιγάκι ήμουν στό εργένικο δουιακί τού φίλου μου Ραφαήλ Κουγιούλτ. Είμαστε συνάδελφοι στό ίδιο φύλλο με τόν άπεριγραπτό φίλο μου Ραφαήλ. Αυτός όμως ό τετραπέρατος σαστανάς, σάν κοσμικός ρεπόρτερ πού ήταν, σόχναζε στό άριστοκοστικότερα σαλόνια, ελεγε γνωριμιές έλο και με παραλήδικα και «μαρτ» μούτσουνα, κι' έτσι... ένώ ή τσέπες του ήσαν πιό έλαφρότερες απ' τις δικές μου, κατάφερεν όμως νάχη διαρκώς γεμάτη τήν κοιλιά του!...

—Μαρρέ, τί άδουατιομένη μούρη είν' αυτή!... Ξεφώνισε ό Ραφαήλ, μόλις με είδε. Είνε σάν νά γυρζης άπ' τόν μήνα τού μέλιτος», κακομοίση μου!...

—Ένωια σου!... τού είπα θλιβερά. Κι' ή έβδομάδα τής νηστείας και προσευχής, πού πέρασα είνε χειρότερη απ' τόν μελιστάλαχο μήνα σου,

φιλτατέ μου!... Κατάλαθε τόν πόνο του άδουρος, γιατί κι' αυτός πολλές φορές είχε τραβήξει τά πάθη τά δικά μου. Μ' έπιασε με φιλική στοργή απ' τó μπράτσο, ζύγωσε στό άπλωμένο προσεχτικά έπάνω στο κρεβάτι ομόκινο του, και βγάδοντας λίγα κουλουράκια ζαχαρένια από μια τσέπη, μούπε:

—Ροκάνισε προσωρινώς αυτά, κι' άργότερα βλέπομε... Είνε βουτήματα απ' τó χιές-θραδινό τσάι τής δουκίσησ ντε Μαρρόν-Γλασε... Τά βούτητα τεχνιέντως για σημερινή ρεζέρβα, και νά πού δέν πήγαν καθόλου χαμένα!...

—Καλά, άμ' έσύ!... έλεγα τó θάρρος νά ρωτήσω, άφού έννοείται πρόλαθα νά τά μετατρέψω σε πολύ, έντομεταξί, ανάμεσα στις πεινάλές μασάλλες μου.

—Έγώ άντέχω ίσαμε τó βράδυ... γιατί... γιατί τήν «τύλωση» περίφημα χιές!... μού άποκρίθηκε καλόκαρδα ό Ραφαήλ. Νά... Πάρε τώρα και τήν καπνοσακκούλα μου, νέμισα τήν πίπα σου, και μη με άπασγολεύεις για λίγο, γιατί έχω μια έπείγουσα δουλειά... Ξελεκιάζω με τσουένι, αυτό τó καταραμένο και καταιγιδωμένο ομόκινο μου!...

Κάπως μπουκωνόσας τώρα, και με παρηγορημένο τó στομάχι μου απ' τά «στοιλωτικά» ζαχαροβουτυρωμένα βουτηματάκια—καθός κι' απ' τή μισή κανάτα νερού τού ρουφήρα για συμπληρωματική «ασθούρα»—παρακαλούθησα τόν Ραφαήλ στή δουλειά του, καπνίζοντας ήδονικά τή πίπα μου. Όστόσο, παρ' όλη τή ροδινότητα τού παρόντος, τó μέλλον με φόδιζε και με άησυχούσε!...

Πώς θά περνούσα ίσαμε άβριο τó σουρουπόωια, πού θάπαιρνα τήν προκαταβολή μου απ' τόν διαχειριστή τού σόλλου... Καί τί ρόλο έπαιζαν στή θηριώδη πέννα μου, αυτές ή γελοίες λιγυδιές, πού τρανάνισα από όλ'γου...;

Ανακοίνωσα με άγωνία στόν φίλο μου, αυτά τά πολύπλοκα κι' έπείγουσας λύσεως προβλήματα τά όποια τυρανούσαν συγχρόνως και τó στομάχι μου και τó μυαλό μου. Έκείνος όμως, χαμογελώντας ανιγνωματικά, τράβηξε απ' τή μέσα τσέπη τού σμάκινου του μια πρόσκλησι, τυπωμένη σέ πολυτέλες ρόζ γαρτίνο. Μού έδειξε τήν άδεια θέσι τού όνόματος τού καλεσμένου, ένώ ή υπόλοιπες λεπτομέρειες ήσαν συμπληρωμένες με καλλιγραφικών χαρακτήρα, και μού είπε πρόσχαρα:

—Ένωια σου, τυχερό μου φαγορηρόδρομο... «Έχει ό Θεός για τίς ύλους... Έδώ βλέπεις μια πρόσκλησι στο άποημό «σταί-μιατί έν γκαλά» τής βραδινής ντέ Τουρνεμπρίν... Μου τήν έστειλε χιές, όπο τόν δρο νά μήν παραλείψω στήν «Κοσμική Στήλη» τής εφημεριδος ούτε έναν καλεσμένο της, και νύ περιγράψω έπίσης κι' όλα άνεξαρτέως τά εδωδία του κυλικείου της... Θα τής κάνω τó γοτήρι πρόθυμα, γιατί κάθε φορά πού γενναιοκόρια στις δεξιότητες της, με μπουκώνει ή καυμένη με γενναιοκόρια νεοπλουτική... Έρχεσαι! κι' έσύ μαζί μου, άπεψε... Θα περιδρομαδίσες ήρθανα και διααλεχτά, τουλάχιστον για μια βδομάδα!...

—Καλά, άμ' πρόσκλησι!... Άμ' σμάκιν πού δέν έχω!... μουμμούρια αμήχανα.

—Κουτάθι είσαι, καυμένη!... μόρφασε ό ριζος μου 'Η πρόσκλησι μου ίσχει για δύο... Άντις για νάμα πού δέν μούφεξε ποτέ μου νάχη, παίρνω έσένα για παρέα μου, προσθείνοντας τó όνομά σου πλάγι στο δικό μου... Όσο για σμάκιν, πάρε αυτή τήν κάρτα μου, πετάσω δώ παρακάτω στόν φίλο μου όποκόμητα ντέ λά Τέτ-Κορνύ, και ζήτα του έκ μέρος μου τó δικό του... —Κι' άν τó χρειαστή κι' αϊτός άπόψε; δίκαια.

—Δέν θά τó χρειαστή, γιατί δέν πάει πουθενά αυτός... Είνε νεϊοπαντρος τώρα, και δέν έκκολλάει ρούπι μακριά απ' τή γυναίκα του!...

‘Η δεξιόσις τής σεσαστής δεσπίνης βαρώνης ντέ Τουρνεμπρίν, ήταν άπα-

—Έδώ βλέπεις μια πρόσκλησι στο άποημό «σταί-μιατί έν γκαλά» τής βαρώνης ντέ Τουρνεμπρίν!...

Και ή οικοδόποινα ξελαργυγιατόταν τραγουδώντας!...

ράμιλλη σέ «σελέκτ» καλεσμένους, και σέ «άμπονταν» κυλι- κείο!...

Σ'τρμένους σ' Ένα παράμερο τραπεζάκι—όλο και τά παράμε- ρα τραπεζάκια, τά κατάφορτα μέ βουτήματα κυνηγούσα—γέμι- ζα ήδονικά τήν παραδαρμένη μου, υά και τίς... τσέπες μου. Δε- καράκι δέν βδινα για τό φίλο μου τόν Ραφαήλ, τό άπερίγραπτο αυτό «κορόιδο», τό όποιο, αντί για μιμητή τό άδειομιχλό πα- ράδειγμα μου, καταγιόταν στην έξξη ήλίθια—για κείνες τίς στιγμές τουλάχιστον—άαχολία: Μέ τό καρνέ στό χέρι, δηλαδή γύριζε δεξιά κι' άριστερά, και σ-μειώνει σ' αυτό τά όνόματα και τούς τίτλους τών άφρένων—ήλων άριστοκρατών, και τίς τουαλέτες τών θηλέων—όλων καλλονών!...

Ξαφνικά τινάχτηκα. Έφτάμιση βουτηματάκια, τά όποια μασ- σούσα και κατάπινα εκείνη τή στιγμή, σάθηκαν κόμπος στό λαρούγγι μου. Τό φλυτζάνι μέ τό «τσάι-γάλα» άναποδογύρισε στό άριστερό μου μπούτι. Και Ένα πιρατελάκι μέ βούτυρο και μαρμελάδα, κόλλησε σάν γραμματόσημο στό δεξιό μου γόνατο, άφοό πρώτα πασάλλεινε έλεεινά τό σακκάκι τοό δαικεικό μου σμόκιν!...

Θεέ, και Κύριε, και "Υψιστε!... Τί διάολο λοιπόν συμβά- νει!... Τί σύρλιαχτό ήταν έκείνο!... Τί γοερτός βραχνιάς!... Βουβάλι έσφαζαν ή ταύρο!...

Ούτε βουβάλι έσφαζαν, ούτε και ταύρο γαργαλούσαν... Ά- πλούστατα, ή οικόδεσποινα θραυνη ντέ Τουρνεμπριντ ξελαργυ- γιόζοταν, τραγουδώντας τó... «Ρετροσί ντ' Άμούσο», ένδó από πιάνο τήν άκκομπανίζριζε μέ συγχοριές λυσοάλες, ό πρώην ζυθοσώλης και νύν διασώτης έρασιτέχνης πιανίστας κ. Ντυπών- Σάν Μισέλ!...

Θυελλώδη χειροκροτήματα τράνταξαν τίς πολυτελείς αίθου- σες τής οικόδεσποινης. Οί περίτρομοί άπ' τό άσμα καλεσμένοι άκουσαν μέ άνακούφισι τήν ύοχητέρα να παίξει Ένα ταγκό λι- κνιστικό, κι' άρπάζοντας τή ντάμα του ό καθένας, οίχηταν στό χορό, για να ξεσκάσουν και για να ξεχάσουν τή φριχτή δοκι- μασία τους!

Φιλοφρονεστάτη, όλη μειδιάματα τώρα και περιποιήσεις ή έ- πιληδυνή οικόδεσποινα, ξεχώρισε κι' έμένα επί τέλους, να κά- θαμι αογχιασμένος στη γυνάκι μου, μνή ξερόνας πώς να πα- στρέψω άπαρταήρησά τά τρισάθλια χάλια τοό βουτυρωμένου μαρμελαδομένου σμόκιν μου.

Δίχως ή άφιλότιμη να βάλη τά φασαμιά της, για ναθέλεπε τουλάχιστον τήν άξιόθνητη κατάσταση μου, πρόσεξε μονάχα ότι δέν είχα ντάμα!... Άρπάζοντας λοιπόν χαμογελαστή μιά γνωστή της δεσποινίδα στά δόλλευκα τυμένη, μοό τήν παρου- σίασε άθερά να τήν χορέψω:

—Πρός Θεού, βερώνη!... Ξεφώνισε εκείνη τρουανυμένη. Πώς θα χορέψω άγκαλισσθή μέ τόν κύριο, πουό θα χατακαωθή ή του- αλέτια μου άπ' τό βούτυρο τοό σμόκιν του;... "Ο κύριος έκανε μακροβούτι στή μαρμελάδα!... Θά μās φάνε ή μυήγες, ίχι- ώχ!...

Κι' έγώ!... Έγώ κατακαλωόζα τώρα πέντε-πέντε τά σκα- λοπάτια, πριν προλάδει ή βαρώνη να βάλη τά φασαμιά της και να καμαρώση τά οίκτρα μου χάλια, τά μαρμελαδοβουτυρωμένα και βάλε... και βάλε...

Βλαστημώντας τήν ώρα και τί στιγμή, άρκίστηκα άπ'ό τότε να μήν ξαναπατήσω τό πόδι μου στά «άριστοκρατικά» σαλό- νια, όσο κι' άν γουργουρίζε τό στομάχι μου άπ' τήν πείνα κι' όσο κι' άν «ρουφηχτή» ή κοιλιά μου άπ' τήν νηστεία...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποτε ό Λουδοθίκος ό XIV ρώτησε τόν γενναίο Έλθετό συν- ταγματάρχη Κλέρκ, άν κατάγειται από ευγενή οικο.

—Μεγαλειότατε, άπάντησε έτοιμοτάτα ό άνδρεις στρατιώ- τής, ό Νώε είχε τρεις γιουσίς μέσα στην Κιβωτό του. Δέν είμαι λοιπόν εις θέσιν να οάς πληροφορήσω ποιός άπ' τούς τρεις γιου- ούς τοό Νώε είναι ό πρόνός μου!

***

Κάποτε, ό Έρρίκος ε Δ' ρώτησε κάποιο γέροντα χωρικό:

—Γιατί είναι άσπρα τά μαλλιά σου, ένδó τά γένεια σου είναι κα- τάμαυρα;

—Μεγαλειότατε, άποκρίθηκε ό χωρικός, αυτό είναι φυσικότα- το. Τά μαλλιά μου είναι άσπρα, γιατί είναι είκοσι χρόνια μεγα- λίτερα άπό τά γένεια μου!

ΕΥΛΕΙΞΙΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪ'ΝΕ

I

Τηέτσι, και στόν ήλιο λάμπει τό ποτάμι. —Μάη, ή άγάπη τί γλένα ποό πάνει! Πλάγι στό ποτάμι νέα βροσκοπούδα, πλέκει μέ λουλούδια δροσερό στεφάνι. Και μοσχομυρίζουν τά λουλούδια δια. —Μάη, ή άγάπη τί γλένα ποό πάνει! Κι' ή καρδιά της λέει και άναστενάζει: "Άχ, πικανού να δώσω τ' άιωρηφο στεφάνι; Νέος καρβαλλάρης βγαίνει στό ποτάμι. Και τήν χωρετάει μέ φαδρό καρδιά. Τόν καρτάζει έκείνη!... Φεύγει τ' άλογό του. Κι' ή καρδιά της φεύγει μέ τόν καρβαλλάρη. Κλαίει, και στό ποτάμι αήχει ή βροσκοπούδα, τά λουλούδια δια κι' όλο τό στεφάνι. Καί ψηλά τ' άήδονα τραγουδών και λένε: —Μάη, ή άγάπη τί γλένα ποό πάνει!...

II

Μέσ' από τόν τάφο μου, σά μάγισσα, τό κρσό σάμα μου ήλθεz να Ξορκίσωz... Και μοδύοσσεz ζωή μέ τά φίλια, και δέν μορσιζεz τή φλόγα μου να σβήσσεz. Σμίζεz τά χείλια σου στά χείλια μου. —"Άχ, ή πνοή τοό ζωντανού εδράνιαι! "Οιη σου θέλω τήν ψαχί να πώ, είνε άχόρταγοz οι πεθαιμένοz!

III

Μή, να ζήz, καρβαλλέz, και ρητά και σναζαίαι! Μία μόνη θέλω ζωή: Σέ δυό λέξιz δέ μοό λέz: Γιατί σούγίαι τόν πεινά κάθε τίμοz και' ίδρωίαι! Και ό άτιμοz ποροσώζει και στό άλογό περνά!

IV

Δέ θέλω αδανά, ούδ' παράδεισο, πουό καρπόz τό στομα είσώγει. Δέ θέλω έκεί γυναίκεz άρσασίεz άπ' όσεz βρήκα κάτω έδώ στη γή. Κανείς έκεί μέ τά φτερά του άγγελοz σάν τή γυναίκα μου δέ θα βρεθή. Να κάθομα να φέλω μέσ' στά σύννεφα; "Άz λειπει! "Οποιοz θέλει άz τό ποθή. Θαρωό, Θεέ, πώς είναι τό καλύτερο να μέ άρήσσεz εις τόν κόσμο αυτό. Να μοό καρτέρησσεz κάτω τό κονράρι μου και να μοό στείληz και κανά λεπτό. Τό ξέρω πώς ό κόσμος είναι άθλιοz, γεμάτοz άμαρτίεz και κακά. Τό ξέρω. Μα τί θέλιεz; Έσσηνήσθα και μόναι τά κακά του βολιάει. Έμένα δέ ζαίλιζον χρόσοz... θορόφοι, δέ βγαίνοι έξω, δέν έχω δουλειά. Κάθομα όλη μέρα μέ τή ρούτα μου, εις τής γυναίκας μου τήν άγκαλιά. Κοντά της άήρησε με. Τά λογικά της μοό φαινόνται πώς είναι μουσική. Μ' άνοίγουν τήν καρδιά. Κι' είναι τό μίαι της τόσο άρσασίωμένο και γλένα!... "Υγεία μόνο σοό γινώσσο. "Υγιαι, και μέ ύγεια τίποτα ψηλά. Και άρησε στό πλάι της γυναίκας μου να ζήσω όσο μοροό. Θά ζώ καλά!...